

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 495/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti I. s. r. o., K., zastúpenej advokátom JUDr. A. F., K., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžf/17/2011 a jeho rozsudkom zo 7. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti I. s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. apríla 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti I. s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžf/17/2011 a jeho rozsudkom zo 7. februára 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti, z dokumentov k nej pripojených a po nahliadnutí do spisu v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 6 S/160/2009 ústavný súd zistil, že dodatočným platobným výmerom č. 695/230/55743/09/Ben z 1. júla 2009 (ďalej len „dodatočný platobný výmer“) vydaným Daňovým úradom K... (ďalej len „daňový úrad“ alebo „správca dane“) bol sťažovateľke vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2007 v sume 441 771,19 €. Daňový úrad ustálil, že sťažovateľka si v zdaňovacom období február 2007 neoprávnene odpočítala daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) prevažne z prijatých zdaniteľných plnení za nákup tovaru od obchodnej spoločnosti J., s. r. o. Následne bol nakúpený tovar dodaný do Českej republiky v rámci tzv. „reťazového obchodu“, pri ktorom bol tento tovar (farebné kovy) predávaný medzi viacerými obchodnými spoločnosťami. Správca dane na základe vykonaného dokazovania zistil, že miesto nakládky tovaru a začatia prepravy sa nachádzalo v B. a v T. a vykládky tovaru sa uskutočňovali v Českej republike. Údaje uvedené v medzinárodných nákladných listoch, ktoré sťažovateľka predložila na opakovanú daňovú kontrolu, tak podľa daňového úradu nezodpovedajú ním zisteným skutočnostiam, keďže tovar nebol prepravený z tuzemska, ale z B. a T. Obchodnej spoločnosti J., s. r. o., preto nevznikla v tuzemsku daňová povinnosť a sťažovateľke nevznikol ani nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty vo vzťahu k obchodom uzatvoreným s obchodnou spoločnosťou J., s. r. o., keďže pri takomto dodaní tovaru nevznikla daňová povinnosť v tuzemsku a nemohla byť voči nej uplatnená iným platiteľom v tuzemsku. Proti dodatočnému platobnému výmeru sa sťažovateľka odvolala namietajúc nedostatočne zistený skutkový stav a nesprávne vyhodnotenie dôkazov.

Rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 1/223/14496-113010/2009/992517-r zo 7. októbra 2009 (ďalej len

„rozhodnutie finančného riaditeľstva“) bol dodatočný platobný výmer potvrdený. Proti uvedenému rozhodnutiu podala sťažovateľka žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu namietajúc, že správne orgány nedostatočne zistili skutkový stav, nesprávne vyhodnotili dôkazy a nimi prijatý výklad odporuje záverom vyplývajúcim z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“). Sťažovateľka neskôr svoju argumentáciu rozšírila tvrdením, že správne orgány konali s osobou, ktorá nemá oprávnenie vystupovať v jej mene.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 6 S/160/2009-50 z 25. novembra 2010 bola žaloba sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia finančného riaditeľstva zamietnutá, pretože krajský súd neidentifikoval také relevantné dôvody, pre ktoré by malo byť rozhodnutie finančného riaditeľstva nezákonné. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie.

Napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bol prvostupňový rozsudok krajského súdu potvrdený ako vecne správny. Najvyšší súd sa s prihliadnutím na § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozsudku a uviedol ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti dôvodov obsiahnutých v predmetnom rozsudku krajského súdu. Podľa najvyššieho súdu správne orgány postupovali a rozhodli v súlade so zákonom a na základe dostatočne zisteného skutkového stavu, keď dospeli k záveru, že sťažovateľka vzhľadom na jej postavenie v rámci „reťazového obchodu“ nebola oprávnená odpočítať si DPH na dané tovary, keďže miesto, odkiaľ boli prepravované, sa nenachádzalo v tuzemsku, ako tvrdí sťažovateľka, ale v zahraničí.

Proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu podala sťažovateľka sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou navrhla, aby ústavný súd rozhodol, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka ďalej navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zrušil.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd rozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými

zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd dodáva, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom sťažovateľky, ktorá je v tomto prípade zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom. Preto sa v danej veci zaoberal iba možnosťou porušenia tých práv a tými orgánmi verejnej moci, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľka domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení ďalších základných práv, resp. článkov ústavy, ktoré sťažovateľka uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľky (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 287/2011).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Sťažovateľka odôvodnila svoju sťažnosť dvoma základnými námietkami:

1. Prvá námietka sa týka namietaného porušenia procesných pravidiel orgánmi daňovej správy (daňovým úradom a finančným riaditeľstvom), ktoré podľa tvrdenia sťažovateľky neboli odstránené v rámci správneho súdnictva, osobitne napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Podstata prvej námietky sa týka toho, že *„v konaní pred daňovými orgánmi došlo k závažnej chybe daňového konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia DR SR a napriek tomu, že na túto chybu podľa § 250 i ods. 3 O. s. p. boli súdy povinné prihliadať z úradnej povinnosti, súdy na túto závažnú procesnú chybu neprihliadali“*.

Medzi spomenuté chyby podľa sťažovateľky patrí to, že *„vo veci neprebehlo prvostupňové daňové konanie, čím... bola znemožnená možnosť preukázať skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie a vyrubenie dane“*, keďže daňové úrady podľa nej vykonali iba *„daňovú kontrolu, ktorá nie je daňovým konaním... Za daňové – vyrubovacie prvostupňové konanie nemožno považovať jediný úkon správcu dane, a to vydanie prvostupňového rozhodnutia. Navyše, ak Daňové riaditeľstvo SR rozhodlo o našom odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu bez akejkoľvek našej účasti, tým sme sa vlastne daňového konania, tak prvostupňového, ako i odvolacieho, vôbec nezúčastnili, čím nám boli odňaté naše základné procesné práva.“*

Sťažovateľka ďalej tvrdí, že v jej veci „*vôbec nesmela prebehnúť opakovaná daňová kontrola... Daňové riaditeľstvo... nemá zákonom danú kompetenciu zrušiť rozhodnutie a vrátiť vec na opakovanú daňovú kontrolu, len na daňové konanie... Správca dane, ak vykonal opakovanú daňovú kontrolu, tak konal bez zákonnej kompetencie, teda v rozpore so zákonom... Správca dane vykonaním opakovanej daňovej kontroly prekročil svoje kompetencie, pretože takýto postup neumožňuje žiaden právny predpis... zbytočne zaťažuje duplicitnými úkonmi tzv. opakovanej daňovej kontroly, ktorá vôbec nesmie prebehnúť a všetky doklady, ktoré potreboval pre rozhodnutie už mal správca dane z riadnej daňovej kontroly. Nezákonný postup správcu dane je i v rozpore s ust. čl. 2 ods. 2 Ústavy SR podľa ktorého, môže verejný orgán konať len podľa zákona alebo len na základe zákona... Je vylúčené, aby v tej istej veci prebiehala súčasne s daňovým vyrubovacím konaním... i opakovaná daňová kontrola... Tento nezákonný postup správcu dane je jednoznačným prejavom svojvôle verejného orgánu, ktorá je v právnom štáte vylúčená (čl. 1 ústavy SR).“.*

Podľa sťažovateľky okrem toho správca dane porušil zákonom ustanovené lehoty, v rámci ktorých musí vykonávať jednotlivé úkony správy daní. Sťažovateľka tvrdí, že v jej prípade mal správca dane povinnosť vydať rozhodnutie (dodatočný platobný výmer) v 15-dňovej lehote od skončenia daňovej kontroly. Podľa sťažovateľky táto lehota predstavuje „*časový úsek kompetencie správcu dane, v rámci ktorého musí úkon vydania rozhodnutia vykonať. Ak v tejto lehote úkon nevykoná, zaniká jeho kompetencia (právomoc) vydať takéto rozhodnutie... keď správca dane takéto rozhodnutie vydal, ide o administratívny paakt, ktorý nevyvoláva žiadne právne účinky... jeho rozhodnutie je nulitné, keďže na vydanie takéhoto rozhodnutia nemal kompetenciu.*“.

Sťažovateľka ďalej uvádza, že „*Dôvody rozsudku najvyššieho súdu k tejto námietke vôbec nie sú, a tým je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné... rozsudok Najvyššieho súdu SR mal obsahovať v odôvodnení dostatočné a relevantné dôvody, na základe ktorých bolo rozhodnuté.*“.

Ústavný súd konštatuje, že všetky uvedené námietky sú založené na spoločnom základe, v zmysle ktorého na ne podľa sťažovateľky mal prihliadnuť najvyšší súd ex off.

Sťažovateľka opakovane uviedla, že ňou namietané nedostatky v postupe daňových orgánov vedú k záveru, že orgán, ktorý rozhodnutie vydal, nemal právomoc vydať takéto rozhodnutie, a krajský súd, ako aj najvyšší súd mali na tento nedostatok prihliadať ex offo bez ohľadu na obsah žaloby v správnom súdnictve. Sťažovateľka v sťažnosti ani netvrdila a ani nepreukázala, že by uvedené námietky zahrnula do žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia finančného riaditeľstva. Rovnako ani nenamietala, že by sa najvyšší súd vysporiadal s takouto jej námietkou. Sťažovateľka iba tvrdila, že najvyšší súd neprihliadol na určitú okolnosť, na ktorú mal prihliadať z úradnej povinnosti, pričom túto povinnosť odvodzuje z § 250i ods. 3 OSP.

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Ak sťažovateľka tvrdí, že krajský súd a najvyšší súd sa v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu mali ex offo zaoberať uvedenými pochybeniami vedúcimi k záveru o nedostatku právomoci správneho orgánu na vydanie rozhodnutia, zjavne tým namieta porušenie § 250j ods. 3 druhej a tretej vety OSP, podľa ktorých súd zruší rozhodnutie správneho orgánu a konanie zastaví, ak rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený. Rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch nie je súd viazaný.

Ústavný súd na základe nahliadnutia do súvisiaceho súdneho spisu vedeného krajským súdom pod sp. zn. 6 S/160/2009 zistil, že sťažovateľka tieto námietky neuplatnila v rámci konania o žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu (finančného riaditeľstva) pred všeobecnými súdmi, a to ani v žalobe z 18. decembra 2009, ani v rozšírení žalobných námietok (podanie z 8. februára 2010 adresované krajskému súdu) a taktiež ani v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku krajského súdu, uplatnila ich až v konaní pred ústavným súdom.

Ústavný súd uvádza, že zmyslom a účelom princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). V zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde musia byť pred podaním sťažnosti vyčerpané všetky procesné prostriedky, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv priznáva, inak je sťažnosť neprípustná. Zmysel tejto právnej úpravy nie je iba v tom, aby bola vec posúdená tým orgánom, ktorý je na posúdenie danej veci príslušný, ale aj v tom, aby prípadné nedostatky mohli byť predmetom posúdenia v opravnom konaní pred správnymi orgánmi alebo súdmi a odstránené spôsobom predpokladaným zákonom. Z toho taktiež vyplýva, že námietky, ktoré neboli uplatnené v konaní pred všeobecným súdom, hoci v tomto konaní už uplatnené byť mohli, nemôžu byť úspešne uplatnené až v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a ako také sú neprípustné a ústavný súd na ne nemôže prihliadať.

Navyše, podľa názoru ústavného súdu je daňový úrad nepochybne oprávnený vydávať dodatočné platobné výmery. Prípadné procesné a hmotnoprávne nedostatky tohto výmeru alebo konania, ktoré mu predchádzalo, ktoré sťažovateľka namieta, nespochybňujú právomoc tohto orgánu vydať dodatočný platobný výmer, ale mohli by mať vplyv iba na jeho zákonnosť, ktorá musí byť skúmaná v rámci správneho súdnictva v rozsahu ustanovenom Občianskym súdnym poriadkom. Argumentáciu sťažovateľky, podľa ktorej nedodržanie procesných pravidiel pri vydávaní rozhodnutia správneho orgánu vedie k záveru o nedostatku právomoci tohto orgánu na vydanie predmetného rozhodnutia, považuje ústavný súd za účelovú, majúcu zakryť skutočnosť, že tieto námietky neboli uplatnené v konaní pred všeobecnými súdmi v rámci správneho súdnictva, a teda neboli ani predmetom konania a rozhodovania týchto súdov.

2. Druhá skupina námietok korešponduje s námietkami uplatnenými v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu a ich podstatou je nesúhlas sťažovateľky so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci najvyšším súdom.

Podľa sťažovateľky bol „závažným pochybením Najvyššieho súdu SR... prijatý skutkový záver, ktorý je... v úplnom rozpore so skutočným obsahom spisu“. Sťažovateľka tvrdí, že vo vzťahu k priebehu predmetných obchodov, pri ktorých si uplatnila odpočet DPH, bola dobromysel'ná, keďže, ako uvádza, sa tieto obchody „tak, ako boli deklarované... i uskutočnili. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že tovar musí byť fyzicky dodaný každému odberateľovi.“. Podľa sťažovateľky najvyšší súd pochybil, keď sa stotožnil s názorom správcu dane, pokiaľ ide o začiatok a cieľ prepravy, keďže „ide o dodanie tovaru z tuzemska do iného členského štátu EÚ“. Najvyšší súd mal preto podľa názoru sťažovateľky prihliadnuť na závery vyplývajúce z judikatúry Súdneho dvora, a to na rozsudok, ale aj návrhy generálnej advokátky vo veci vedenej pod sp. zn. C-409/09, a rozhodnutie finančného riaditeľstva mal zrušiť. Sťažovateľka bez toho, aby označila, čo konkrétne považuje za porušenie záverov vyplývajúcich z rozhodnutia Súdneho dvora vo veci vedenej pod sp. zn. C-409/09, v sťažnosti uviedla: „Tvrdenie Najvyššieho súdu SR, že na nami uvádzané námietky v súvislosti s nespôlpracujúcim subjektom v daňovom konaní, sa skutkovo nezohoduje stanovisko generálnej advokátky zo dňa 11. 1. 2007, vo veci C-409/04, ako i rozsudok Európskeho súdneho dvora C-409/04 zo dňa 27. septembra 2007, považujeme za nesprávne, pretože toto rozhodnutie sa principiálne práve vzťahuje na takýto prípad, keď niektorý z daňových subjektov nespôlpracuje s verejnými orgánmi.“

Uvedené námietky sťažovateľky smerujú voči nasledujúcej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu:

„V zmysle záverov Súdneho dvora Európskej Únie, hoci dve po sebe nasledujúce dodávky zakladajú iba jediný pohyb tovaru, musia byť považované za časovo po sebe nasledujúce. Sprostredkujúci nadobúdateľ môže previesť na druhého nadobúdateľa právo disponovať s tovarom ako vlastník, iba ak ho predtým dostal od prvého predajcu, a preto k druhej dodávke môže dôjsť až po vykonaní prvej dodávky, preto ak je miestom dodania pri dodávke tovaru žalobcom (žalobcom je sťažovateľka, pozn.)... B. a T., musí tak byť

i v prípade dodávky tovaru spoločnosťou J., s. r. o., pre žalobcu. Dodávka tovaru vo vnútri Spoločenstva predstavuje jedno a to isté hospodárske plnenie a dodávka tovaru má byť zdanená len jedenkrát, čo bolo splnené priznaním nadobudnutia tovaru z iného členského štátu spoločnosťou D., a. s., Brno... Uvedený spor (rozsudok Súdneho dvora vo veci C-409/09, pozn.) sa líši od prejednávanej veci v tom, že vo veci... C-409/09 tovar fyzicky neopustil územie členského štátu dodania, pričom v prejednávanej veci správca dane dodanie tovaru nespochybňoval. Žalobca sa dovoľával aplikácie druhého výroku rozsudku súdneho dvora C-409/09, najmä v tom, že mu nesmie byť v postavení odberateľa na území Slovenskej republiky odopreté uplatnenie nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty, pokiaľ sa dodatočne preukáže, že doklad vystavený zhotoviteľom bol nepravdivý, daňový subjekt o tom nevedel a vedieť nemohol a vykonal všetko v dobrej viere. V danom prípade však prepravu tovaru zabezpečoval žalobca prostredníctvom prepravných spoločností... Faktúry za prepravu boli vystavené pre žalobcu, ktorý ich má zaúčtované a zaevidované v záznamoch pre účely dane z pridanej hodnoty, na základe ktorých si uplatnil odpočítanie dane. Spoločnosť... na vystavených faktúrach za prepravu, ako aj v prepravných dokladoch CMR uviedla miesto nakládky T. a G., T. a miesto vykládky Č., Česká republika. Prepravná spoločnosť... vystavila... faktúry, kde uvádzala miesto nakládky tovaru A., B., T., T. a miesto vykládky B., Česká republika..., preto podľa názoru senátu odvolacieho súdu vedel (sťažovateľka, pozn.) o mieste nakládky tovaru v B. a v T... Z uvedeného teda vyplýva, že žalobca vedel o mieste dodania tovaru, teda vedel, že miestom dodania tovaru nie je tuzemsko tak, ako to bolo uvedené na sporných faktúrach, napriek tomu si na základe nepravdivých údajov a faktúr odpočítal daň z pridanej hodnoty na vstupe za dodávku tovaru od spoločnosti J., s. r. o., K.

Vo veci rozsudku Súdneho dvora C-409/09 ako už bolo vyššie uvedené, bolo preukázané, že... nemal dodávateľ žiaden dôvod pochybovať o údajoch obsiahnutých v nákladných listoch CMR, ani o ich vierohodnosti, čo však v tomto prípade vo vzťahu k žalobcovi nebolo preukázané, keďže sám zabezpečoval subdodávateľským spôsobom dodávku predmetného tovaru do Českej republiky a mal teda vedomosť z akého miesta a do akého miesta sa dodávka tovaru realizovala. Z tohto záveru potom senát usúdil, že dôkazy predložené žalobcom o preprave tovaru na územie Slovenska a zo Slovenska do Českej republiky sú nepravdivé.“

Ústavný súd pri posudzovaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a osobitne jeho odôvodnenia zohľadnil to, že tento rozsudok bol vydaný v rámci správneho súdnictva podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Súd rozhodujúci v správnom súdnictve (napríklad o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov) nie je „skutkovým súdom“, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, a jeho úlohou nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda posúdiť to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy (II. ÚS 21/09, II. ÚS 391/2010, IV. ÚS 411/2011). Ani ústavný súd v konaní o sťažnosti v zásade nie je skutkovým súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, ktorým by mohol či mal posudzovať pravdivosť skutkových tvrdení (I. ÚS 200/2011). Ústavný súd skúma napadnutý rozsudok iba z hľadiska už spomenutých kritérií jeho prípadnej zjavnej neodôvodnenosti a arbitrárnosti.

Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd dostatočne vysporiadal s námietkami sťažovateľky. Odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je založené na skutkových zisteniach daňových orgánov týkajúcich sa priebehu dodávky tovaru vrátane záverov o nedostatku dobromyseľnosti na strane sťažovateľky o mieste dodania tovaru, ktoré viedli k záverom o neoprávnenom odpočte DPH. Bez ohľadu na to, či je daná aplikácia právnych noriem, prípadne záverov judikatúry Súdneho dvora jedinou možnou, nepochybne nie je zjavne neodôvodnenou ani arbitrárnou či inak ústavne neudržateľnou. Osobitne ústavný súd poukazuje na to, že najvyšší súd sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal s námietkou týkajúcou sa použitia judikatúry Súdneho dvora nielen podrobným popisom skutkového stavu a rozsudku Súdneho dvora, ale aj poukázaním na rozdiely oproti prerokovanej veci, čím zároveň odôvodnil aj to, prečo nemôže byť sťažovateľka považovaná za dobromyseľnú, pokiaľ ide o miesto začatia prepravy tovaru. Podľa názoru ústavného súdu nie je predmetná interpretácia taká, ktorá by zásadne popierala účel a význam aplikovanej právnej normy. Rozhodnutie obsahuje dôvody, na ktorých je založené, pričom tieto nemožno podľa názoru ústavného súdu hodnotiť ako zjavne protirečivé ani popierajúce pravidlá formálnej alebo právnej logiky a nemožno ich tiež

označiť za zjavne jednostranné alebo také, ktoré by boli v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

Ústavný súd z uvedených dôvodov nepovažuje odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska za neospravedliteľné, resp. neudržateľné do tej miery, aby indikovalo možnosť vysloviť porušenie označených práv sťažovateľky po prípadnom prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľka s rozsudkom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu, resp. rozhodnutia (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97).

Navyše, sťažovateľka okrem námietok, ktoré ústavný súd už v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto uznesenia vyhodnotil ako neprípustné z dôvodu ich neuplatnenia v konaní pred všeobecnými súdmi, neoznačila ani žiadne iné okolnosti, ktoré by poukazovali na možnosť porušenia jej základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti a aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, porušenie ktorých postupom najvyššieho súdu a jeho napadnutým rozsudkom namieta. Práve naopak, sťažovateľka svojimi podaniami adresovanými krajskému súdu a najvyššiemu súdu mala možnosť domáhať sa, a aj sa domáhala, ochrany svojich uvedených základných práv. Ústavný súd rovnako tak nezistil žiadne také nedostatky v konaní pred najvyšším súdom, resp. v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu, ktoré by naznačovali možnosť porušenia týchto základných práv.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľky odôvodňujúcu porušenie jej práv označených v petite sťažnosti ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým rozsudkom, resp. postupom predchádzajúcim jeho vydaniu a namietaným porušením označených práv.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky pre jej neprípustnosť a zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2012